



סטאלנינגרד — המערכה השנייה
הדגש על סטאלין

לאסית, והכל מסתיים בקונצרט — נפלא כשלעצמו — של הארי גיימס. ואם הקטעים שנבחרו, לא תמיד בט עם טוב נבחרו, אין לבוא בטענות כלפי הקלטתם.

מן המשתתפים הדרמטיים יש לציין את מרשה האנט, היודעת כיצד מזדקנים על הבר.

סרטי השבוע

„הגיר המסוכן“ (אנגליה) — קור מדיה אנגלית קלילה ומשעשעת למדי. על עורך דין אנגלי מפורסם (רוג'ר „קו“ לונל בלימפ“ ליבסי) ומשפחתו, הכוללת את אשתו השניה (מירנה לוי), בתו (פגי קאמינס) וארושה של האחרונה, ריצ'ארד גרין.

„לפתח הטאת ריבין“ (אה"ב) — דראמה חברותית. האמפרי בוגארט הוא סניגורו של ניק רומאנו, צעיר נאשם ב־רצח. על ידי השבת העבר נגולה לעיר נינו פרשת חייו של ילד שהמסיבות עשוהו פושע. משחק טוב, בימוי ללא פגם ותסריט מענין עושים את הסרט לחזק ורבי־רשם.

„בתו של נפטון“ (אה"ב) — הצגת של רד סקלטון אסתר ויליאמס ושות' בהומור, שחיה וריקודים.

„והאשר היה כה קרוב“ (אה"ב) — סרט רווי סנטימנטליות על גנרל אנגלי זקן, טייס צעיר פצוע ו־נהגת אמבולנס אמריקאית, על עברם ועתידם.

„הקרב המכריע“ (ס.ס.ס.ר.) — חלקו השני של „סטלינגרד“, מפתל צבאו של פאולוס ותחילת ההתקדמות לעבר ברלין. סרט שיכל היה להיות גדול לולא הושם הדגש בסטאלין אלא בחייל הסובייטי הלוחם.

„בשם החוק“ (איטליה) — סרטו של פיטרו גירמי, שחקן שהפך במאי, הביא לו פרסום רב. השוהו אפילו ל־רוסליני ודה סאנטיס. לריאליזם האי־טלקי המפורסם משמש הפעם נושא „בוער“: ה„רובין הוד“יות הסיצילאית הלוחמת במשטר הפיאודלי. סרט שעוד נשוב לדון בו.

„במרחב העמוק“ (אה"ב) — עוד סרט על בעית הפושעים הצעירים ב־אמריקה. את הדמות המרכזית מגלמת הפעם בהצלחה אידה לופינו, נערה אומללה המוצאת אהבה בחיקו של א־סיר־בורח. היא מחפשת גם את האשר, אך לשוא.

המתאימים וביחוד נחמדים השיירים הק־טנים. השחקנים כולם הצליחו לגלם במשחק עצור טפוסים משכנעים, וצלומי הטבע היפים והמעטים מוסיפים נופך של חן לקומדיה נחמדה זו.



לורטה יונג וזיליאם הזדן
הכניסה לזרים אסורה

„אולם קרנדי“

מטרת הסרט הזה היא פשוטה: להעִי לות על הברד „מספרים סנסציוניים“ אין כאן הופעות של אקרובטים או רקדניות או שחייניות אלא של המוסיקליים הגדולים ביותר בעולם! עשרה, חמשה עשר, עשרים גאונים המופיעים לפני המצלמה; זוהי רשימה מעוררת כבוד אך המזכירה במקצת תכנית של קאבארה בה כל המשתתפים הם כוכבים מפורסמים. התוצאה: הופעה ללא הפוגה, שבסופה אינך יכל להעריך כראוי אף אחד מן המשתתפים.

ובכל זאת. איזה קונצרט סנסציוני! תוך שעתיים אנו שומעים את ארתור רובינשטיין, שאין שני לו בבצוע שופין, גריגור פיאטיגורסקי, יאשה הפץ (נפלא בקטעים מתוך הקונצ'רטו לצייקובסקי), לילי פונס, ברונו וואלטר, ליאופולד סטוקובסקי ואחרים.

כדי להצדיק את מפגן הכחות הזה העלה דמיונו של הכתבן ההוליוודי עלי לה טפשית ביותר. הרעיון הוא יפה: לעשות את אולם הקונצרטים המפורסם לדמות המרכזית, ברם, התסריט עלוב מאד. לא חסכו מאתנו את הריב הנושן בין המוסיקה החדשה והמוסיקה הק־

שכותב הטורים הללו היה נוכח בה נורקו על ידי פרחחים לעבר הברד ונופ־צו עשרות אחדות של בקבוקי תסס...

„רחל והצייד“

כובע פרוה של זנב, בקת עץ, וח צים אנדיאנים — כל אלה סימנים מובהקים לתקופת המתישבים הראשונים באמריקה. אולם הסרט דן בנושא שהגו בהחלט אופיני לכמה וכמה תקופות, היינו אומרים לכל התקופות. תסבוכת המשולש הנצחי: בעל, אשתו והזר.

הבעל, ויליאם הולדן, קונה לו שפחה לבנה לאשה בעקב כדי שתחנך את בנו השובב ותשליט קצת סדר ונקיון בביתו המזונוח. האשה לורטה יונג, ממלאה את תפקידיה באמונה אך כלבה מצטברת טינה כלפי יחסו הכלתי „בעל“ של הבעל. ואז מופיע הזר, רוברט מיטשום, גבוה, שחרחר, חייכן ופורט על הגיט־רה. הוא פורט גם על מיתרי לבה של רחל, ובעקב מעורר את קנאתו של הבעל.

שימו לב עד כמה דומה הסיטואציה לזו שב„שלטון הזמים“. אולם הפעם היא מוארת באור הנכון, באור הקומדי יה. והקומדיה היא מוצלחת.

„שלטון הדמים“

את אורסון וולס ראינו בטוב ביותר וברע ביותר שיצאו מהוליווד: „של“ 110 הדמים, סרטו של הנרי קינג, שייך לסוג השני.

שנת 1950. ציזארה בורגיה — מרי אה לנו הסרט — שולח את סוכנו אורסיני (טיירון פואר) לציטה דל מונטה, נסיכות (אגדית) החוסמת בפניו את הדרך לכיבוש ונציה. שם, בנסיכות המאושרת, השלווה וה...דימוקרטית על אורסיני לזרוע את זרע הפירוד וה־טרור, על ידי שירצח את הנסיך השולט וואראנו „פליקס“ „פולוניוס“ אילמר) בן השבעים ויפתה את אשתו בת השש עשרה, קאמילה (וואנדה הנדריקס).

אורסיני הוא נבל, עד שהוא רואה את קאמילה היפה, הדומה יותר לגי־מנויסטית אמריקאית מאשר ליפהפיה איטלקית. אז הוא נהפך לבוגד, נלחם בציזארה, נכנע, אך לבסוף ניצל, לאחר תלאות רבות ומוצא את אושרו בו־רעות קאמילה. הערה: בסרט מודגש (כאילו צריך הדבר הדגשה) שהנסיך הזקן (שמת מיד לאחר שמסר הודעה זו לאורסיני) לא בעל את אשתו. הנסיך כה (המוכיחה בסרט פעמים מספר את צניעותה ואת הרוח הדימוקרטית המפי־עמת בקרבה) היא, אפוא, בתולה כשרה.

ואורסון וולס הוא ציזארה בורגיה. „איו הזדמנות למשחק“, חשב בוואי, והוא מעיף מבטים חודרים חסרי מש־מעות (מבטיחכים כביכול) לכאן ול־כאן ולשם, לוגם יין(?) מגביעי נחושה, מרעים בקולו או מלחש כנחש. זהו אור־סון וולס משעמם, מגוחך וטפשי כמו הסרט כולו.

לשבח יכולים אנו אך את הצילום־מים שנעשו באיטליה ובמידת מה את התמונות ההמוניות, אולם המוסיקה־ה־מרגיזה עושה הכל כדי לקלקל את מה שלא קלקלו התסריט, הבימוי והמשחק.

איננו יכולים לעבור בשתיקה על ה־מקום בו מוצג הסרט:

„גן רנה“ הוא הקולנוע הגדול ביותר בתל־אביב. משמשת אותו כניסה צרה אחת. מספר היציאות גם כן אינו הולב את מספר המושבים. כל הסדרנים עסוי קים בשמירה ליד הפתחים והקהל חייב למצוא את מקומותיו בעצמו. הצפיפות, הדחק, אי הסדר השוררים במקום אינם אך ענין להערה בעתון — הם חייבים לבוא לתשומת לב המשטרה.

סר־ארגון כזה מעודד, כמוכן, אל־מנטים מטומימים בקהל. במשך ההצגה

הסרט כלו מצטיין בפשטות ובטבעי יות. הדיאלוג הוא קצר וקולע, המר־זיקה משתלבת יפה ובהומור במקומות



וואנדה הנדריקס וטיירון פאר
אורסיני היה נבל